

Alexander Soderberg

Η συγκλονιστική
συνέχεια
του μπεστ σέλερ
Ανδalousσιανός φίλος

ΔΙΕΘΝΕΣ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ

Ο άηλος γιος

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ο άλλος γιος

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Αστυνομικό

Πρώτη έκδοση Ιανουάριος 2015

Τίτλος πρωτοτύπου Alexander Söderberg, *Den andre sonen*, Norstedts 2014

Φιλολογική επιμέλεια Βάλια Μπράβου

Σχεδιασμός εξωφύλλου Βάσω Αβραμοπούλου/A4 Design

© 2014, Alexander Soderberg

© 2014, Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-960-566-926-3

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 6926

Κ.Ε.Π. 3183, κ.π. 5252

Κατόπιν συμφωνίας με το Salomonsson Agency.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

QMSCERT® No 04/1250/279
QMSCERT® No 04/1250/279.1

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562

<http://www.metaichmio.gr> · e-mail: metaichmio@metaichmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα
τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562
- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581
- Οξυγόνο, Ολύμπου 81, 546 31 Θεσσαλονίκη
τηλ.: 2310 260085
www.oxygono-metaichmio.gr

Alexander Soderberg

Ο άληθος γιος

Μετάφραση από τα σουηδικά
Γρηγόρης Κονδύλης

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Οι υποσημειώσεις ανήκουν στον μεταφραστή του βιβλίου.

Μπιαρίτς

Ήταν αρκετά ψηλός και αρμονικά σωματώδης, με εκείνη την ιδιαίτερη εξωτερική εμφάνιση που έχει κάποιος που περνάει τις μέρες του κάτω από τον ήλιο: ένα μείγμα αυλακώσεων και ρυτίδων στο δέρμα του, μαζί με εκείνη την υπερβολική δόση ήλιου στα μάτια· μια φρεσκάδα, μια φυσική χαρά.

Η δουλειά του είχε τελειώσει και ο Εντουάρντο Γκαρσία πήγε από την πλώρη, κατά μήκος της μιας μπάντας του πλοίου, μέχρι την πρύμνη του. Εκεί επιβιβάστηκε σε μια ανοιχτή βάρκα που ήταν δεμένη ακριβώς μετά την πρύμνη, φόρεσε ένα αντιανεμικό μπουφάν και σωσίβιο γιλέκο. Ήταν Γενάρης. Η θερμοκρασία κατά την ημέρα ήταν γύρω στους δέκα βαθμούς, αν και ο ψυχρός αέρας από τη θάλασσα ήταν τσουχτερός και αδυσώπητος.

Γύρισε τη βάρκα και την κατήυθνε με μεγάλη ταχύτητα πάνω στα μεγάλα κύματα της φουσκοθαλασσίας προς τη στεριά και το Μπιαρίτς.

Ζούσε μια ήσυχη ζωή ο Εντουάρντο Γκαρσία. Μια ζωή που είχε διαλέξει ο ίδιος.

Αν και στην πραγματικότητα λεγόταν Εντουάρντο Γκουσμάν και ζούσε με άλλο όνομα εδώ και μια αιωνιότητα. Είχε εγκαταλείψει την Ισπανία και τη Μαρβέγια μόλις πέρασε την εφηβεία, μαζί με τη φίλη του την Άνχελα. Είχαν πάει στη Γαλλία

και στο Μπιαρίτς για σέρφινγκ. Βρήκε το μέρος του στον κόσμο και εγκαταστάθηκε εκεί. Νέα ζωή, νέο όνομα, νέα χώρα.

Τώρα, αρκετά χρόνια μετά, είχαν δύο αγόρια και από μια δουλειά. Αυτός ως θαλάσσιος βιολόγος, η Άνχελα ως βοηθός δικηγόρου σε μια μικρή δικηγορική φίρμα στην πόλη. Η μοναδική αλλαγή στην οικογενειακή κατάσταση ήταν ο Χασάνι, ένας μεγαλόσωμος Αιγύπτιος που είχε χτυπήσει την πόρτα τους πριν από μισό χρόνο. Ο Χασάνι είχε πάει εκεί κατ' εντολή του πατέρα του Εντουάρντο, του Ανταλμπέρτο Γκουσμάν. Τα πράγματα δεν είχαν πάει καλά στη Στοκχόλμη. Ο αδελφός του Εντουάρντο, ο Χέκτορ Γκουσμάν, είχε χτυπηθεί από το αυτοκίνητο μιας αντίπαλης συμμορίας.

Ο Εντουάρντο είδε τους γιους του στην προβλήτα καθώς πλησίαζε στη στεριά. Εκεί ήταν κι ο Χασάνι. Μια εικόνα για γέλια. Ο μεγαλόσωμος Αιγύπτιος, πάντα με σακάκι, μαζί με τα δύο χαρωπά αγόρια με τις σχολικές τσάντες τους στον ώμο.

Ο Εντουάρντο σήκωσε το χέρι και έγνεψε. Τα παιδιά τον χαιρέτησαν με τη σειρά τους ενθουσιασμένα. Ο Χασάνι έκανε το ίδιο, πιο συγκρατημένα ωστόσο, σαν να καταλάβαινε ότι ο χαιρετισμός του Εντουάρντο δεν απευθυνόταν και σε αυτόν. Αλλά ταυτόχρονα δεν ήθελε να φανεί αγενής. Τέτοιος τύπος ήταν ο Χασάνι.

Ο Εντουάρντο έφυγε από τη μαρίνα μικρών σκαφών για την πόλη, χέρι χέρι διέσχισαν τους δρόμους που τους έβγαλαν στη συνοικία μακριά από εκεί που σουλατσάρizαν οι τουρίστες. Το ίδιο έκαναν κάθε μέρα, ακολουθούσαν την ίδια ρουτίνα. Τα παιδιά τον συναντούσαν μετά το σχολείο, πήγαιναν να φάνε και να πιουν κάτι πριν ψωνίσουν και πάνε στο σπίτι για να μαγειρέψουν το βραδινό. Κι ο Χασάνι τούς ακολουθούσε συνεχώς, μερικά βήματα πιο πίσω και λαχανιασμένος.

Τα αγόρια πρότειναν τον Λόρδο Νέλσον. Το ενυδρείο με τα ζωντανά ψάρια και τους αστακούς τούς άρεσε πολύ. Τους αρνήθηκε, ήθελε να καθίσει έξω, αδιαφορώντας για την εποχή και τον δροσερό προς ψυχρό καιρό. Πήγαν σε ένα μαγαζί σε μια μικρή πλατεία, όπου σύχναζε. Υπήρχε πολυκοσμία και ο Εντουάρντο με τα παιδιά κάθισαν σε ένα από τα τραπέζια στην εξωτερική πλευρά. Ο Χασάνι δύο τραπέζια παρακάτω.

Ο Εντουάρντο έκανε νόημα στον σερβιτόρο και του ζήτησε τα συνηθισμένα, δύο πορτοκαλάδες και έναν καφέ, όταν χτύπησε το κινητό που είχε στην τσέπη του παντελονιού.

«Σί?»

Στην άλλη άκρη της γραμμής ήταν η Άνχελα, του είπε ότι θα αργούσε, ότι ο εκτιμητής θα πήγαινε σε λίγο στο σπίτι τους και ότι ο Εντουάρντο θα έπρεπε να του ανοίξει.

Είχαν συζητήσει να μετακομίσουν σε μεγαλύτερο σπίτι. Τώρα θα έπαιρναν μια εκτίμηση για το σπίτι που είχαν και θα εξέταζαν τις δυνατότητές τους. Ο Εντουάρντο ήθελε να γίνει αυτή η αξιολόγηση. Αλλά ήθελε επίσης να καθίσει λίγο ακόμα εκεί έξω.

«Εντάξει» είπε και έκλεισε. Έκανε νόημα στον Χασάνι για να τραβήξει την προσοχή του. «Πήγαινε στο σπίτι με τα παιδιά και άνοιξε την πόρτα σε αυτόν που θα έρθει να κάνει την εκτίμηση του σπιτιού. Εγώ θα έρθω μετά».

Τα αγόρια διαμαρτυρήθηκαν, αλλά ο Εντουάρντο δεν τα άκουγε. Ήθελε να είναι τα παιδιά μαζί με τον Χασάνι, πάντα, το είχε συνηθίσει πια. Αν και δεν κινδύνευαν άμεσα από κάτι συγκεκριμένο, ο Χασάνι αποτελούσε μια επιπρόσθετη ασφάλεια.

Τα αγόρια έφυγαν από εκεί με τον Χασάνι και εξαφανίστηκαν στο βάθος της πλατείας. Ο Εντουάρντο τα κοίταζε καθώς απομακρύνονταν, χαμογελώντας για τη στάση του σώματός τους, η οποία φανερά μαρτυρούσε ότι ένιωθαν πως είχαν αδικηθεί. Και

το χαμόγελό του έγινε πλατύτερο όταν εκείνα ξέχασαν εντελώς την αδικία που είχαν υποστεί και άρχισαν να κυνηγιούνται.

Ο καφές και οι πορτοκαλάδες έφτασαν σε έναν δίσκο. Ο σερβιτόρος κοίταξε γύρω του για τα παιδιά.

«Να πάρω τα αναψυκτικά πίσω;»

Ο Εντουάρντο κούνησε αρνητικά το κεφάλι.

«Θα τα πάρω μαζί μου στο σπίτι, αν γίνεται» είπε και έδειξε μια εφημερίδα που είχε διπλωμένη κάτω από τη μασχάλη ο σερβιτόρος. «Και θα έριχνα ευχαρίστως μια ματιά σε αυτήν εκεί».

Ο Εντουάρντο ήπια μια γουλιά καφέ και έριξε μια γρήγορη ματιά στα νέα που υπήρχαν στο πρωτοσέλιδο, τα βρήκε μεμιάς αδιάφορα, ξεφύλλισε την εφημερίδα και πήγε στα αθλητικά, έφαξε για τα νέα στο ποδόσφαιρο.

Ένα ποδήλατο πλησίασε. Ένα ποδήλατο με πολλές ταχύτητες και με τον χαρακτηριστικό ήχο που έκανε η πλήμνη. Ο Εντουάρντο σήκωσε το βλέμμα από την εφημερίδα. Ο ποδηλάτης σταμάτησε λοξά μπροστά του, στην εξωτερική σειρά καθισμάτων στα τραπέζια της καφετέριας που έβλεπε προς την πλατεία. Ο άντρας που κατέβηκε από το ποδήλατο ήταν κοντός και είχε ένα σακίδιο στον ώμο. Κάθισε σε ένα ελεύθερο τραπέζι δίπλα στον Εντουάρντο και του έγνεψε όταν τα βλέμματα τους συναντήθηκαν. Ο άντρας ήταν χλωμός, κοντοκουρεμένος... υπήρχε κάτι στο βλέμμα του...

Ο Εντουάρντο τού ανταπέδωσε το χαμόγελο και συνέχισε να διαβάζει την εφημερίδα του. Βρήκε τον κατάλογο με τα διεθνή πρωταθλήματα, διάβασε και στενοχωρήθηκε με τις ελάχιστες προόδους της ομάδας του, της Μάλαγας, δεν ήθελε να αναγκαστεί να υποστηρίξει την Μπάρτσα ή τη Ρεάλ – είτε τη Μάλαγα είτε καμία.

Ένας άνεμος σάρωσε την πλατεία, άρπαξε προσεκτικά την πάνω μεριά των σελίδων από τις εφημερίδες και τις γύρισε

προς τα μέσα, κάνοντάς τες να ανεμίσουν αθόρυβα. Και μέσα σε όλα αυτά, και το ποδήλατο με τον χαρακτηριστικό ήχο πλήμνης που απομακρυνόταν από την καφετέρια. Ο Εντουάρντο σήκωσε το βλέμμα και παρακολούθησε για λίγο τον ποδηλάτη, αλλά μετά το έστρεψε ξανά στην εφημερίδα.

Ξαφνικά εμφανίστηκε μια εικόνα στο μυαλό του, μια εικόνα του ποδηλάτη. Μια εικόνα που έλεγε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά, ότι κάτι έλειπε. Ο Εντουάρντο σήκωσε ξανά το κεφάλι του, ο ποδηλάτης είχε εξαφανιστεί. Το βλέμμα του μετακινήθηκε στο τραπέζι που εκείνος είχε καθίσει. Τι είχε δει; Του φάνηκε όντως ο άντρας εκείνος πιο μικρόσωμος όταν έφυγε, έλειπε κάτι; Είχε ξεχάσει κάτι; Ένα μπουφάν; Όχι, κάτι άλλο ήταν. Έφιαξε καλά στη μνήμη του... Το σακίδιο!

Έσκυψε. Ναι, το σακίδιο ήταν εκεί, κάτω από την καρέκλα. Ήταν μαύρο, εκεί, ακίνητο, όπως γίνεται εν γένει με τα σακίδια. Αλλά αυτό εκεί φαινόταν να έχει ζωή. Σαν ο Εντουάρντο να μπορούσε να δει κάτι που δεν γινόταν να δεις, μια ζωή εκεί μέσα που σύντομα θα έκανε το σακίδιο να κινηθεί.

Κάτι που το σακίδιο έκανε.

Η ταχύτητα σε μια αίσθηση είναι ίσως κάπως μεγαλύτερη από την ταχύτητα του φωτός. Ως εκ τούτου ο Εντουάρντο πρόλαβε να νιώσει για ένα νανοδευτερόλεπτο ευγνωμοσύνη. Μια σύντομη αλλά γεμάτη θερμή και ένταση ευγνωμοσύνη που το χέρι του Θεού είχε οδηγήσει μακριά τους δύο αγαπημένους γιους του από τούτη την άχρηστη κατάσταση η οποία την ίδια στιγμή τον άρπαξε και κομμάτιασε όλη τη ζωή του.

Η θερμότητα από τη βίαιη και ισχυρή έκρηξη ατμοποίησε τα πάντα γύρω του, τον καφέ του, τις πορτοκαλάδες. Αλλά ακόμα και τα σάλια του, τα δάκρυά του, τον ιδρώτα του, το αίμα του, τα σωματικά υγρά του.

Όλα εκείνα που μόλις πριν από λίγο ήταν ο Εντουάρντο Γκουσμάν χάθηκαν στο απέραντο τίποτα.